

GAZETA ROLNICZA

Wychodzi 1 raz w tygodniu: w piątki.

Odbitka „Śląskiej Gazety Ludowej”.

Prenumerata:

W kraju rocznie 10 zł, półrocznie 5 zł,
kwartalnie 2:50 zł, numer pojedynczy 20 gr

Wydawca: Śląskie Tow. Wydawnicze w Cieszynie.

Nr. Konta w P. K. O. w Katowicach 306.901.
Redakcja i Administracja: Cieszyn, Konwiktowa 8. Telefon 214.

Cena ogłoszeń:

Wiersz garmondowy 90 gr, przy wielo-
razowym umieszczeniu zniżka.

Numer 9.

W Cieszynie, dnia 26 lutego 1932.

Rocznik III

Kwestia rolna jako najgłębsze zagadnienie w polskim życiu państwowem.

Co będzie po upadku dyktatur?

Nie ulega wątpliwości, że Europa przeżywa okres, który pomimo pozornej siły różnych dyktatur możnaby trafnie nazwać okresem zmierzchu dyktatorów. Siła ich nie wypływa już obecnie ani z głębokości ich programów, ani z opozycji mas do dawnego porządku parlamentarnego, nie mogącego szybko załagodzić różnych bolączek życiowych. Jeżeli dyktatorzy mimo to jeszcze rządzą, to tylko dzięki bierności mas, które do czasu znoszą cierpliwie ucisk, bezprawia, gwałty i nędzę.

Bierne były w ostatnich latach także opozycyjne grupy polityczne w poszczególnych państwach, gdzie rządzą dyktatorzy. O ile działaczom opozycyjnym dyktatura wogóle nie uniemożliwiła działania, to ograniczyła ich działalność do minimum, a wszelkie akty wyborcze przeobrażała w istną komedię wyrafinowanego i cynicznego oszukaństwa. W tych warunkach działalność stronnictw opozycyjnych w danych państwach ograniczała się do obrony i przybierała charakter defenzywy. Zaś dzięki sile bezwładności partje opozycyjne uczeptały się każdego cienia parlamentaryzmu, o ile w danym państwie jeszcze coś z niego pozostało i na tym gruncie grupy te dotąd próbują organizować obronę, zapominając, że mają przeciwnika, operującego nie środkami parlamentarnymi, lecz siłą fizyczną i konspiracją.

Grupy opozycyjne zaczynają sobie jednak uświadamiać niedostateczność ich metod działania i brak programu chwili, by masom dobitnie przedstawić, co ma być, gdy dyktatura runie. Nawet we Włoszech utworzyła się centralna organizacja antyfaszystowska, Giustizia e Liberta, która w organie swoim „Liberta” ujęła cele polityki antyfaszystowskiej dla grup republikańskich. Cóż ma nastąpić po zwaleniu dyktatury faszystowskiej we Włoszech? Ma to objąć w głównych zarysach następujący program:

1. Obalenie monarchji i nadanie państwu włoskiemu ustroju republikańskiego.
2. Przywrócenie praw obywatelskich, jak prawa koalicji, zgromadzeń i wolności osobistej.
3. W sprawach agrarnych program wysuwa wyłączenie wielkiej własności za bardzo małym odszkodowaniem, płatnym w ciągu kilkudziesięciu lat.
4. Uspołecznienie większych przedsiębiorstw, nie wyłączając wielkich warsztatów związanych z rolnictwem, jak cukrownie, gorzelnie i t. d.
5. Ugminnienie placów budowlanych po miastach i ośrodkach przemysłowych.
6. Autonomia kulturalna dla mniejszości narodowych.
7. Niezależność i nieusuwalność sędziów.
8. Usunięcie i ukaranie urzędników i sędziów, którzy ulegli presji dyktatora i dopuścili się bezprawia.
9. Oddzielenie Kościoła od państwa.

Można różnie ocenić program rzucony przez opozycję antyfaszystowską we Włoszech. Ale bez względu na to, jak się te hasła oceni pod względem wartości realnej, stwierdzić trzeba, że organizacja ta myśli o tem, co będzie jutro.

Nie posiada hasel żywotnych i realnie ujętych nazwa polska opozycja. A jeżeli o tem nawet tu i ówdzie się mówi, to nie daje się temu wyrazu wobec opinii publicznej. Środki i hasła opozycji polskiej są niedostateczne na chwilę obecną.

Na pierwszy plan wysuwa się w Polsce zagadnienie agrarne. Już dzisiaj kwestja ta staje się paląca. Miljony ludzi są zainteresowane w tem, jak ostatecznie rozwinie się w Polsce zagadnienie ustroju rolnego i położenia gospodarczego drobnych rolników. Wielka część polskich drobnych rolników brnie beznadziejnie w długach, obniżając stopę życiową poniżej egzystencji. Odwieczny ciemiężyciel chłopca polskiego, wielka własność, jest również zadłużona do ostatnich granic i wy-

Opozycja zastanawia się, czy warto pozostać w Sejmie brzeskim.

BURZLIWE DNI W SEJMIE.

Posłowie opozycji opuszczają salę obrad.

Na wstępie poniedziałkowego posiedzenia Sejmu przyszło do burzy podczas przemówienia posła Trampeczyńskiego z okazji omawiania wniosku w sprawie konfiskat prasowych.

Posel Trampeczyński (Klub Narodowy) we wspaniałym i bardzo mocnym przemówieniu podkreślił, że każdy rząd, który zapomocą gwałtów doszedł do władzy, stara się również środkami gwałtów przy niej utrzymać. Fałszuje się więc wybory, działa na sędziów z jednej strony postrachem, a z drugiej awansem, obawiając się zaś opinii publicznej, usiłuje się tuszować prawdę. Mówca przytacza cyfry, świadczące o tem, do jakich rozmiarów doszły konfiskaty w dobie obecnej, przypomina zapowiedź gen. Składkowskiego jako ministra, że policja ma słuchać tylko jego rozkazów, nie pytając o prawo, przytacza wreszcie kilka konkretnych wypadków, w których konfiskowano fakty prawdziwe dlatego tylko, że były niewygodne dla tej czy innej władzy.

Kiedy pos. Trampeczyński, któremu przez cały czas jego mowy Klub BB. gwałtownie przeszkadzał, oświadczył, że wobec niesłychanego teroru i ciągłych konfiskat prasowych będzie w Polsce musiało dojść do powstania prasy konspiracyjnej, na ławach BB. wszczął olbrzymi hałas znany z wichi wystąpienia tego rodzaju pos. Kleczyński. Gdy na to pos. Babski (Klub Lud.) zawołał pod adresem p. marszałka, że sanacja uniemożliwia mówcom opozycyjnym przemawianie, został zapisany do protokołu, a to samo nastąpiło wobec kilku innych posłów z lewicy. Tymczasem z posłów hałasujących sanatorów ani jednego tego rodzaju zarządzenie dyscyplinarne marszałka nie spotkało. Na to pos. Róg, prezes Klubu Lud. zwrócił uwagę marsz. Świtalskiego, że pos. Sanojca, wykrzykując w sposób wprost nieprzytomny, nie został dotychczas upomniany. W odpowiedzi — i pos. Róg został także zapisany do protokołu. Na to na ławach lewicy rozpoczęto stukać w ławki.

Wrzawa w całej Izbie była tego rodzaju, że posel Trampeczyński nie mógł kontynuować swego przemówienia.

DEKLARACJA.

Zajęcie to spowodowało zbiorowy wniosek o wotum nieufności dla marszałka Świtalskiego i deklarację posła Roga, zapowiadającą wycofanie się opozycji z obrad nad ustawą szkolną i ustawą o zgromadzeniach. Deklaracja ta, złożona imieniem opozycji, brzmi:

Od pierwszej chwili zebrania się obecnego Sejmu, pcowanego do życia w drodze znanych wyborów brze-

skich, stało się jasne, że normalna praca opozycji na terenie parlamentarnym będzie niemożliwa.

Sztuczna większość nie może być uważana za legalny wyraz woli narodu, skoro ŹRÓDŁEM TEJ WIĘKSZOŚCI BYŁY NIELEGALNE WYBORY.

Wobec tego PRZED OPOZYCJĄ STANEŁO ZAPYTANIE, CZY MA WOGÓLE BRĄC UDZIAŁ W PRACACH TEGO PARLAMENTU I PRZEZ SWOJĄ OBECNOŚĆ STWARZAĆ POZORY NORMALNEGO JEGO ISTNIENIA.

Jeżeli dotychczas mimo to pozostajemy tutaj, to czyniliśmy to w przekonaniu, że jest naszym obowiązkiem korzystać z tej jedynie jeszcze dostępnej trybuny wolnego słowa, jaką powinien być Sejm i z trybuny tej dawać wyraz naszym poglądom na politykę i gospodarkę rządu i uświadamiać opinie społeczeństwa.

Wszelkie zresztą próby pracy ustawodawczej i kontrolującej ze strony opozycji okazały się bezowocne. Wnioski opozycji są stale załatwiane przez usługną większość sejmową formułą: „Sejm odrzuca”, „Sejm przechodzi do porządku dziennego”. Usiłowania opozycji wpływania na poprawę projektów ustaw w komisji drogą dyskusyj i zgłaszania poprawek, uderzają w próżnię. Najbardziej rzeczowe poprawki są ryczałtowo odrzucane, a wnoszone masowo przez rząd projekty ustaw są pośpiesznie przez posłuszną większość bez zmiany w tempie galopującym uchwalane, co staje się mechanicznym odrabianiem kawałków rządowych.

W tym stanie rzeczy, gdy nie robi się ani jednego, naprawdę poważnego kroku dla ratowania ginącej pod naporem katastrofy gospodarczej ludności, RZĄD ZGŁASZA CORAZ TO NOWE PROJEKTY USTAW, KTÓRYCH WYŁĄCZNYM CELEM JEST UGRUNTOWANIE SYSTEMU DYKTATURY W POLSCE I OGRANICZENIE PRAW OBYWATELSKICH I POLITYCZNYCH LUDNOŚCI Żywym tego przykładem są trzy projekty ustaw: O zgromadzeniach, o ustroju szkolnictwa i o samorządzie.

Sposób prowadzenia obrad w obecnym Sejmie przez marszałka — kończy deklaracja — i w związku z tem będące awantury, urządzone przez większość sejmową, stwarzają warunki, które uniemożliwiają nam wzięcie udziału w posiedzeniach, poświęconych powyższym projektom ustaw. Na znak protestu przed całym społeczeństwem opuszczamy salę.

Ilustracją wzrastających nastrojów o niemożliwości utrzymania dotychczasowego stanu rzeczy jest wreszcie wniosek Klubu PPS. dotyczący kwestji bardzo drażliwej, ale zarazem bardzo istotnej, bo poborów p. marsz. Sejmu.

czekuje zbawienia od dyktatury, spodziewa się uzyskać pomoc kosztem małych chłopów, przyszłych nabywców działek ziemi z dóbr wielkiej własności. Setki tysięcy osadników, parcelantów, osadników wojskowych i wszystkich tych, którzy swój byt związali z t. zw. reformą rolną, to ludzie nad brzegiem przepaści. Ludzie ci giną pod naciskiem trudności finansowych jako samodzielni gospodarze, a co najmniej widzą przed sobą zupełną ciemność i niepewność jutra. Wszyscy chłopci, bez względu na to, do której kategorii chłopstwa ich zaliczymy, wyczekują jakiegoś planu, regulującego trwałość stosunków życiowych. Tu w tym społeczeństwie gospodarczych zagadnień agrarnych trzeba szukać źródła nastrojów, poruszających życie polskiej wsi. Z zagadnieniem tem związana jest wielka moc najrozmaitszych spraw domagających się uregulowania.

Obok bezrobocia kwestja agrarna jest najpotężniejszą naszą falą życiową, wyradzającą prądy wprost rewolucyjne i poruszającą miljonowe masy ludu pracującego. Nie utrzymują się ceny ziemi równe cenom w wolnym obrocie ziemi, nie oparte na kalkulacji gospodar-

zej. Im wcześniej państwo wejdzie na tory uregulowania tych spraw zgodnie z interesem ludu, tem łagodniejszy będzie przebieg tego koniecznego procesu w stosunkach agrarnych. Ale opozycja polska powinna ustalić sposób załatwienia tej kwestji. Przedewszystkiem zjednoczone Stronnictwo Ludowe musi ustalić hasła, odpowiadające jasno i dobitnie, jak sobie wyobraża ostateczne unormowanie kwestji agrarnej w Polsce. W splocie różnych kwestyj, ze względu na nasze rodzime stosunki gospodarczo-społeczne, kwestja agrarna wyrasta do poziomu wielkiego problemu państwowego.

To, co było przed rokiem 1926, już nie wróci. Jeżeli demokracja ma w Polsce znów zaistnieć, musi stworzyć trwałe warunki znośnego bytu dla mas pracującego ludu. Demokracja nie podola zadaniu, jeżeli będzie działała tylko negatywnie, jeżeli nie potrafi zdobyć się na koncepcję wielkiego i realnego planu życiowego i jeżeli do potrzeb chwili nie dostosuje metod działania. W całokształcie życia kwestja agrarna pozostanie centralnym zagadnieniem i od jego rozwiązania zależeć będzie przyszłość polskiego jutra.

Radoń.

